

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1463/2567

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย
บริษัทบริหารสินทรัพย์ ส.
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
นาย ส.

โจทก์
ผู้ร้อง
ผู้คัดค้าน
จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา 145

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 95, มาตรา 96 (3), มาตรา 97

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับชำระหนี้จากเจ้าหนี้ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้มีประกันโดยขอเพิ่มเติมหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง อันเป็นการกล่าวอ้างว่าผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ที่ขอรับชำระหนี้เป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ของจำเลยด้วย แต่ผู้ร้องไม่ได้แจ้งว่าเป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินดังกล่าวโดยการละเว้นนั้นเกิดขึ้นโดยพลั้งเผลอ กรณีต้องตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้องโดยเห็นว่าการละเว้นนั้นไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดจากการพลั้งเผลอและคดีถึงที่สุดแล้ว คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันผู้ร้อง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 และมีผลให้ผู้ร้องจะต้องคืนทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันดังกล่าวแก่ผู้คัดค้านและสิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันนั้นเป็นอันระงับสิ้นไป ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ที่จะขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์สินหลักประกันดังกล่าวตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ได้

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2553

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งให้ผู้คัดค้านยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาด นำเงินมาชำระหนี้แก่ผู้ร้องไม่เกินหนี้จำนองพร้อมดอกเบี้ยที่ค้างชำระเป็นเวลา 5 ปี โดยมีเงื่อนไขว่าหากผู้ร้องได้รับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนองตามสิทธิมาเพียงใดก็ให้สิทธิของผู้ร้องในฐานะเจ้าหนี้รายที่ 2 ที่ยื่นขอรับชำระหนี้อย่างเจ้าหนี้ไม่มีประกันลดลงเพียงนั้น

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง

ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตอุทธรณ์พร้อมอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเห็นว่า คำสั่งของศาลล้มละลายกลางชอบแล้ว และไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ให้ยกคำร้องและไม่รับอุทธรณ์ของผู้ร้อง คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่ผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

ผู้ร้องฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความความไม่โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ในเบื้องต้นว่า ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2553 โจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้อย่างเจ้าหนี้ไม่มีประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94 ต่อมาโจทก์โอนสิทธิเรียกร้องรวมถึงสิทธิรับจ้างนองที่มีต่อจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแก้ไขรายการแห่งคำขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 97 จากเจ้าหนี้ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้มีประกันตามมาตรา 96 (3) และขอเพิ่มเติมทรัพย์หลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้องผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้คัดค้านขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ตามมาตรา 95 ผู้คัดค้านมีคำสั่งว่า ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันในที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ตามมาตรา 95 ได้ ให้ยกคำร้องผู้ร้อง จึงยื่นคำร้องเป็นคดีนี้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ชอบหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ภายหลังรับโอนสิทธิเรียกร้องแล้วผู้ร้องตรวจพบว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ยังมีได้มีการใช้สิทธิบังคับหลักประกันจึงยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอรับชำระหนี้จากเจ้าหนี้ไม่มีประกันเป็นเจ้าหนี้มีประกันโดยขอเพิ่มเติมหลักประกันที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ดังกล่าว อันเป็นการกล่าวอ้างว่าผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ที่ขอรับชำระหนี้เป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ของจำเลยด้วย แต่ผู้ร้องไม่ได้แจ้งว่าเป็นเจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินดังกล่าวโดยการละเว้นนั้นเกิดขึ้นโดยพลั้งเผลอ กรณีต้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 แต่เมื่อศาลล้มละลายกลางไต่สวนแล้ว มีคำสั่งยกคำร้องโดยเห็นว่าการละเว้นนั้นไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดจากการพลั้งเผลอและคดีถึงที่สุดแล้ว คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันผู้ร้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 ผู้ร้องจึงไม่อาจฎีกาโต้แย้งเป็นอย่างอื่นได้อีก และมีผลให้ผู้ร้องจะต้องคืนทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันดังกล่าวแก่ผู้คัดค้านและสิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันนั้นเป็นอันระงับสิ้นไป ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 97 ผู้ร้องจึงมิใช่เจ้าหนี้มีประกันเหนือที่ดินโฉนดเลขที่ 12446 ที่จะขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันดังกล่าวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ได้ และมีใช้กรณีที่ผู้ร้องเลือกใช้สิทธิในฐานะเจ้าหนี้มีประกันยื่นคำขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96 (3) แต่ขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 ดังที่ผู้ร้องฎีกาแต่อย่างใด ทั้งคำสั่งศาลล้มละลายกลางที่ยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอใช้สิทธิเหนือทรัพย์หลักประกันตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 95 มิใช่คำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดที่ยกเว้นให้อุทธรณ์ได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายดังกล่าว ผู้ร้องจะอุทธรณ์ได้เมื่อยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษมาพร้อมกับอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษมีคำสั่งอนุญาตให้อุทธรณ์ การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิจารณาคดีอุทธรณ์และคำร้องขออนุญาตอุทธรณ์ของผู้ร้องแล้วเห็นว่า คำสั่งศาลล้มละลายกลางดังกล่าวชอบแล้ว ไม่มีเหตุสมควรอนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์และมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ร้องอุทธรณ์ คำสั่งศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษดังกล่าวจึงชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 26 แล้ว ฎีกาของผู้ร้องล้วนฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

(โสภณ พรหมสุวรรณ-วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์-ดุสิต นิมพลีย์)

ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ - นางสาววาสนา บุญทรงสันติกุล

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

หมายเลขคดีดำศาลฎีกา

ล.1/2567

หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้น

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

หมายเหตุ